

heeft ook de Trust naar Brussel gehaald en plots blijkt dat Brussel een exclusiviteit op de groep heeft, zodat alle andere organisatoren dit prachtig gezelschap aan hun neus zien voorbijgaan. Dat is dubbel bitter omdat in de Antwerpse tijd van Frie Leysen de Trust niet in deSingel maar wel in de Monty verdedigd werd. Dennis Van Laeken in Antwerpen en het Nieuwpoorttheater in Gent moeten nu met ongelijke wapens strijden, en de slachtoffers zijn de Antwerpse en Gentse theaterenthousiastelingen. Het kan toch weer nooit de bedoeling zijn geweest om dank zij subsidies het theaterleven in Vlaanderen te verarmen?

Cijfers

Ondanks het reuzebudget zou het festival toch in de rode cijfers zitten, maar de politieke positie van het festival is zo goed onderbouwd, dat dit geen enkel probleem zou opleveren. Er wordt bijgepast. Dat is toch niet helemaal ernstig? En waar is het geroemde management in de kunstensector?

Brussel

Bij een volgende aflevering kunnen de positieve punten van het Festival bewaard worden, en één ervan is zonder enige twijfel de deelname van het publiek van de twee cultuurgemeenschappen aan dezelfde culturele activiteiten. Vele Franstalige Brusselaars hebben voor het eerst het pand van de KVS betreden. Als dit nu de eerste stap is naar een ontdekking van de artistieke activiteiten van de KVS, dan is dat, in de Brusselse context, een belangwekkend effect.

Uren

Een wonderlijke beslissing was om te opteren voor vreemde aanvangsuren. Zo weet je als publiek dat een voorstelling in de KVS om 20 u. begint, maar om onverklaarbare redenen moest dat bij *De Presidentes* een half uur later zijn. En als er dan op zeker ogenblik van een zeer vroeg aanvangsuur overgestapt werd naar een normale tijd, stond het publiek, zonder enige opvang, vruchteloos te wachten voor een gesloten zaal. Organisatoren maken het zich toch wel nutteloos lastig.

Buitenland

Een festival moet mogelijk maken dat er meer gebeurt (*Lulu* van Hollandia, *Agatha* van Thierry Salmon, *Murx* van

File 0, Xi Ju Che Jian

Christoph Marthaler), en niet dat er hetzelfde (Goebbels, De Keersmaeker) of minder gebeurt (de Trust). Dat er buiten een handvol produkties in het buitenland niets interessanter te vinden was dan wat we in Brussel te zien kregen, kan ik niet geloven. Wanneer we jaarlijks op het Theaterfestival een rits opwindender produkties zien, gekozen uit een veel kleiner cultuurgebied, dan kan het niet dat de rest van wereld in een winterslaap is gedompeld. Als dat toch zo is (en alleen de reizende organisatoren kunnen dit echt weten), dan moet er in dat geval geen festival.

Creaties

Het KFA heeft vooral in de Vlaamse pers heel wat negatieve reacties gekregen. Op een evaluerende persconferentie heeft de leiding aangekondigd dat het concept zou herzien worden. Van het kopen van bestaande produkties wil men meer af, om zich toe te spitsen op creaties. Dat zal wel geïnspireerd zijn door het feit dat er erg gunstige reacties gekomen zijn op *Lulu* van Hollandia en op het Chinese *File 0*. Dat lijkt een wat te makkelijke manier om de problemen rond inzicht en smaak uit de weg te gaan. Met deze nieuwe optie gaat het festival één van zijn belangrijkste taken

uit de weg. Creaties mogen namelijk fout gaan, zonder dat dit de organisatoren verweten kan worden. Dat werd dit jaar bewezen met de oude (met nadruk op oude) meester Merce Cunningham. Op papier leek *Ocean* best te doen, maar in werkelijkheid was dit ongelijke ballet van negentig minuten in hoge mate slaapverwekkend.

Toekomst

De eerste motivatie van het festival was noodzakelijke informatie aandragen. Ik zie geen enkele reden om voor de tweede aflevering deze ambitie te laten varen. Hoe kunnen we bij onze keuze trefzekerder zijn en hoe moeten we op dat punt onze strategie bijstellen, is voor de organisatoren een belangrijker vraag dan het uitwerken van een nieuwe richting. Alleen een juister antwoord kan in de toekomst voor een festival met allure zorgen.

Johan Thielemans